

ત્રણ સંસ્કૃત ફાગુકાવ્યો

પં. શીલચન્દ્રવિજય ગણિ

મધ્યકાલીન ગુજરાતી કાવ્યસાહિત્યમાં અનેક કાવ્યપ્રકારો છેડાયા છે; એમાં ફાગુ કે ફાગુ-પ્રકારનાં કાવ્યોનું અનોખું સ્થાન રહ્યું છે. “વસંતવિલાસ ફાગ” જેવી રચનાઓ તો વિશ્વશ્રુત બની છે. જૈન કવિઓએ પણ ઘણાં ફાગુકાવ્યો રચ્યાં છે. ફાગુકાવ્યનો મુખ્ય વિષય હોય છે - ફાગણમાસની હોલી અને વસંતઋતુ. આ વિષયોમાં શૃંગારરસનું પ્રાધાન્ય અનિવાર્ય ગણાય છે. જૈન કવિઓ, આથી જ, પોતાની ફાગુ-રચનાઓમાં, મુખ્યત્વે, નેમ - રાજુલ અને ‘સ્થૂલભદ્ર-કોશ’ના પ્રણયરંગી શૃંગારનું ચિત્રણ કરતાં જોવા મળે છે. જો કે તેમનું આ શૃંગાર - ચિત્રણ છેવટે તો, કાવ્યનાયકોના જીવનની જેમ જ, વૈરાગ્ય-પર્યવસાયી જ હોય છે.

પશ્ચાદ્યર્તી કવિઓએ કાવ્યના આ હૃદયાહલાદી પ્રકારને વિષય તથા ભાષાના બન્ધન થકી મુક્તિ અપાવી અને ભક્તિરસભર્યાં સંસ્કૃત ફાગુકાવ્યો પણ રચ્યાં. અલબત્ત, આવી રચનાઓ બહુ મોટા પ્રમાણમાં નહિ હોય એવું સ્વીકારીએ તો પણ, ભંડારો ફેંદીએ તો ગણનાપાત્ર માત્રામાં આવી રચનાઓ મળી તો અવશ્ય આવે.

અહીં આપેલી ત્રણ રચનાઓમાં પ્રથમ “નાભેયસ્તવન”ના રચનાર, અકબર-પ્રતિબોધક અને ‘અમારિ’પ્રવર્તક જગદગુરુ જૈનાચાર્ય શ્રીહીરવિજયસૂરિજી છે, તે વાત તે સ્તવનના અંતિમ-કલશકાવ્યથી તથા લેખકની પુષ્પિકાથી સ્પષ્ટ થાય છે. ફાગુકાવ્યો એ રાસ કે ગરબાની જેમ જ લોકપ્રિય અને ગેય પ્રકારનાં કાવ્યો હોવાથી, તે સંસ્કૃત હોય તો પણ, તેને વધુ ને વધુ સરલ બનાવવા માટે ભાષા-પ્રયોગોને પણ કવિઓ નિષિદ્ધ નહિ ગણતા હોય, તેવું આ કૃતિની પદમ ઢાલ (રાસક)માં પ્રયોજાયેલ ‘તું’ના પ્રયોગથી કલ્પી શકાય. રચના નાની છે, ગેય છે, અને વઠી પ્રાસાદિક છે, એ પરથી રચયિતાની કાવ્યક્ષમતા તથા વિદ્વત્તાની પ્રતીતિ થાય છે. આ કાવ્યસ્તવન અદ્વાવધિ અપ્રગટ છે. શ્રીહીરવિજયસૂરિ-રચિત કૃતિઓ ભાગ્યે જ મળે છે. કદાચ તેમણે જાણી રચનાઓ કરી પણ નથી. આ સંયોગોમાં પ્રસ્તુત કૃતિનું આગવું મૂલ્ય છે.

બીજી કૃતિ ‘સીમન્ધરજિનસ્તવન’ યાચક સકલચન્દ્રગણિકૃત સરસ રાગબદ્ધ ગેય રચના છે. ‘સત્તરભેદી પૂજા’ દ્વારા જૈન સંઘમાં સુખ્યાત આ કવિ શ્રીહીરવિજયસૂરિના ગુરુ શ્રીવિજયદાનસૂરિના શિષ્ય હતા, અને તેમની કેટલીક રચનાઓ ઉપલબ્ધ થાય છે. પ્રસ્તુત કૃતિના અંતભાગે “હીરવિજયાદરં” એવો પ્રયોગ જોતાં આ કાવ્ય હીરવિજયસૂરિકૃત હોવાનું માનવા મન પ્રેરાય, પણ ૨૬મી કડીમાં “સકલચન્દ્રમુનિસુરતરુફલિન” એ પદ સ્વયં એવું સ્પષ્ટ છે કે પછી કર્તા વિશે શંકાને અવકાશ રહેતો નથી. આ રચનામાં ૭૭મી કડીમાં “ઈલત” શબ્દ પ્રયોજાયો છે. આ શબ્દ ઘણા ભાગે ફારસી છે, અને તેનો અર્થ, તેના પ્રયોગ-સન્દર્ભો તપાસતાં “ઉપદ્રવ” એવો થાય છે. શ્રીનયવિજયકૃત એક ગુજરાતી સ્તવનમાં “વરસીદાન દેઈ તુમ જગમેં ઈલતિ ઈતિ નિવારી” એમ પ્રયોગ છે, ત્યાં ઈતિ તે સાત પ્રકારની, ‘અતિવૃષ્ટિ’

ઇત્યાદિ ગણાય છે; અને 'ઈતિ-ઉપદ્રવ' એવો શબ્દ ગુચ્છ હમેશાં સાથે પ્રયોજાતો હોઈ, અહીં પણ 'ઈલતિ' એટલે 'ઉપદ્રવ' એમ સ્વીકારવામાં આપતિ નથી.

ત્રીજી રચના આમ તો એક જ ઢાઢની છે, પરંતુ તેના પર 'ગીતગોવિન્દ'ની સ્પષ્ટ અસર જોઈ શકાય છે. કવિ જયદેવે પોતાના એ અદ્ભુત કાવ્યગીતના પ્રથમ સર્ગની બીજી ઢાઢ આ જ રીતે ઉપાડી છે :

“શ્રિતકમલાકુચમણ્ડલ, ધૃતકુણ્ડલ એ
કલિતલલિતવનમાલ જય જય દેવ હરે ! !”

પ્રસ્તુત રચનાને આ ગીત સાથે સરખાવીએ તો તેના પર તે ગીતનો પ્રભાવ વરતાયા વિના રહેતો નથી. પ્રસિદ્ધ તાર્કિક અને દાર્શનિક ઉપાધ્યાય યશોવિજયજી પોતાના કર્કશ તર્ક અને સિદ્ધાન્તગ્રંથો માટે જેટલા જાણીતા છે, તેટલા જ પોતાના ગેય-મધુર ભાષાબદ્ધ ભક્તિકાવ્યો માટે પણ પ્રખ્યાત છે જ. જો કે એમની સંસ્કૃત ગેય કૃતિઓ બહુ મઢી નથી. “આદિજિનં વન્દે ગુણસદનં” થી શરૂ થતી ૫-૬ કડીની એક ગેય કૃતિ માત્ર પ્રાપ્ત છે. એ સંજોગોમાં એમની આ લઘુકૃતિનું પણ ઘણું મહત્ત્વ ગણાય.

આ ત્રણે કૃતિઓની માત્ર એકેક જ ઝેરોક્સ નકલ, મારા મિત્ર વિદ્વાન કવિ મુનિદાસ શ્રીધુરન્ધરવિજયજી દ્વારા, પ્રાપ્ત થઈ છે. અન્યાન્ય ખંડારોમાં તપાસ કરતાં આ બધાંની અન્ય પ્રતિઓ મઢી આવી શકે. મને મઢેલી પ્રતિ-નકલોમાં કેટલીક અશુદ્ધિઓ છે, જે પ્રસ્તુત સંપાદનમાં લગભગ યથાવત્ રાખી છે, અને પ્રશ્નચિહ્ન દ્વારા તેનો ત્યાં-ત્યાં નિર્દેશ કર્યો છે.

9

જગદ્ગુરુ શ્રીહીરવિજયસૂરિચિત નામેયસ્તવન

ૐ નમઃ સિદ્ધં ॥

ત્રિભુવનપ્રભુતાભવનક્રમો પ્રસભક્તિવશેન નતસ્તવ ।

પ્રથમતીર્થપતે ! સ્તુતિગોચરં સુવિનયે વિનયેન નતામરમ્ ॥ ૧ ॥

(યમકબન્ધઃ)

અથ છન્દ રાસકાવ્યમ્ ॥

સકલકલાયુતસોમસમાનન સુરનરકિવ્રરવિહિતસુમાનન ।

માનવહિતકૃતદાન (દાન) તુ

જય જય માનવહિતકૃતદાં(દા)ન તુ ॥ ૨ ॥

(છન્દસ્ત્રિપદી) ॥

[6]

सकलमहाजनमानसमोहन निर्जितमानमनोभवमोहन ।

मोहमहारिसमूह तु, जय० ॥ ३ ॥

विश्वपितामह निर्गतपातक कांतनमोजनिताऽमृतसातक ।

जातमहोदय देव तु, जय० ॥ ४ ॥

गुं(गु)णमणिरोहणरोहणभूधर विनयनतामितमां(मा)नवकन्धर ।

बन्धुरदर्शन नाथ तु, जय० ॥ ५ ॥

काव्यम् ॥

धन्योऽहं जगतीतले जिनपते ! नाभेय ! नेतस्तरां !

प्राप्तोऽहं कृतकृत्यतां च भगवन् ! विश्वत्रयालंकृते ! !

संसारार्णवमद्य तीर्णमिव हे ! तन्मन्यमानो मुने !

नाथस्त्वं मयका यतः कलियुगे लब्धो ह्यलब्धः पुरा ॥६॥

छन्द : रासाडुदुः ॥ आसाजरीरागेण गीयते ॥

विमलीकृतविमलाचलभूतल भूतलसद्गुणराजी रे ।

लोकालोकविभासनकेवल केवलदर्शन राजी रे वि० ॥७॥

भविकजनौघभवोदधितारक वारककर्म महारोरे ।

कुरु सुमतिं मम भगवन् ! जिनवर ! जिनवरमुख्य विचारे रे वि० ॥८॥

रूपविनिर्जितकमलानन्दन ! नन्दन नाभिमहीशो रे ।

भव्यजनावलिनिर्मलमानस-मानसहंस ! महेशो रे वि० ॥९॥

वृषभ ! वृषभराजाऽङ्कितविग्रह ! विग्रहहृच्छिवताते ! रे ।

देव ! विधेहि निजक्रमसेवां देवाऽञ्चितजिन ! भीते रे वि० ॥१०॥

अथ काव्यम् ॥

नानावस्तुविसर्जने निपुणताभाजा मया निर्मिता

मन्दारप्रमुखास्तथा तदितरे तत्प्रार्थने तत्पराः ।

नैतेष्वस्ति शिवप्रदः परमिति ज्ञात्वा विधिस्त्वै(?)व सत्

तत्सिद्ध्यै विदधे विभो ! भवभृतां नाऽन्यः कथं त्वन्यथा ॥११॥

अदीयाबन्धः ॥

वासववन्दितपादः नाशितसर्वविषादः ।

कामितकल्पतरो विश्वजनैकगुरो रे
 जिन जिन ! विश्वजनैकगुरो ! ॥ १२ ॥
 गत्या हस्तिसमानः सुरनरकृतगुणगानः ।
 अमृतमधुरवाणे ! कजकोमलपाणे रे
 जिन जिन कजकोमलपां(पा)णे ॥ १३ ॥
 विशदचरित्राधारः लब्धभवोदधिपारः ।
 सारशमाम्बुनिधे ! भविजनभद्रविधे रे
 जिन जिन भविजनभद्रविधे ॥ १४ ॥
 अव्ययपदकृतवासः वासवकृतनिजदासः ।
 प्रणतिमहं विदधे भाषितधर्मविधे रे
 जिन जिन भाषितधर्मविधे ! ॥ १५ ॥

अथ काव्यम् । छन्दः ॥

स्वार्गिस्त्वद्वदनाकलंकशशिर्न दृष्ट्वैव नित्योदयं
 चंद्रः किं भ्रमणं करोति गगनेऽनाभाभयव्याकुलः ।
 नैवं चेत् कथमातनोति विपदं देव ! प्रतापस्य ते
 मित्रोष्णत्विषि बन्धुपद्मविततेर्लब्धावकाशो ध्रुवम् ॥१६॥

अथ फाग, संस्कृतरागः ॥

अमितमहामहिमालय पालय परमगुरो ! ।
 मां भवतो भवभयतो भयतोदारगुरो ॥ १७ ॥
 कुमरमतङ्गजवारण - वारणवैरिनिभ ! ।
 धि(धै)र्यतया जितमन्दर ! सुन्दरकनकनिभ ! ॥ १८ ॥
 देवपतिस्मृतनामा नामानीशपते ! ।
 जय जय दत्तसुदर्शन ! दर्शनतोऽसुमते ॥ १९ ॥
 चरणयुगं शिवशरणं शरणं साधुपते ! ।
 पततां भवनीराकर - याकर ! (?) विमलमते ! ॥ २० ॥

अथ काव्यभासाः ॥

नेतस्ते विमलक्रमाम्बुजयुगोपास्तेर्यथोक्तं फलं
 सम्यग् ये सुधियो विदन्ति विधिना कुर्युश्च भक्तिं तथा ।

तेषां जन्म फलेग्रहीह कृतिनां मेयं च पुण्यात्मना-
मन्येषामफलं भदन्त ! समभूत् स्वर्धेनुवद् दुर्लभम् ॥२१॥

अथ त्रिपदी ॥

भावि तव तनुलता यान(?)विश्वजनता रे ।
सकलकलाकलिता रे किमियमिव नव सुरलता रे ॥ २२ ॥
रविमित क्ख(?)लु सभागता कांचनमिव कांता रे ।
जम्भाहितमहिता रे विलयिनक्त ति(?)जनदुरिता रे ॥ २३ ॥
निधाय समसमता ममला(ता)मिव विहिता रे ।
नाभिभुवा शमिता रे सततसुरगणपरिवृता रे ॥ २४ ॥
धनुषां पञ्चशती-मिता नतजगती रे ।
स्वर्गिजातरती रे भविकजनावलिशिवकृती रे ॥ २५ ॥

अथ काव्यं च-

वस्तुं ते विभवो भवन्ति भगवन् ! नो योगिनोऽपि स्फुटं
जानन्तो महतो गुणानिह सदाऽनन्तानुदारांस्तराम् ।
तत् किं स्यादिह मादृशस्य विभुता नूनं ? तथापि प्रभो !
भक्त्या प्रेरितचेतसेति विनुतः किञ्चित् प्रसादेन ते ॥२६॥

अथ कलश कमलाभिधानं काव्यम् ॥

आर्या-

श्रीतपगणगगनतलाऽङ्गण-
तरणि श्रीविजयदानसूरीणाम् ।
शिष्याणवे विधेया
भवे भवे देव ! निजसेवा ॥२७॥

इति श्री श्रीजगद्गुरु श्री दिली - उग्रसेनपुर - लहोरादिधराधीश- पात्स्याह साह श्री
१०८ अक्षरप्रतिबोधक ५० श्री १०८ श्री हीरविजयसूरीश्वरचितं श्रीनाभेयस्तवनं सम्पूर्णम्
॥ ५० श्रीवृद्धिकुशलगणि आत्मपठनार्थं लिखितं च श्रीमहूआनगर वृद्धालय आरां(रा)मे ॥
श्री शेन्नूजयगिरिसुप्रसादात् ॥ ई(इ)ति श्रेयः ॥

वाचक श्रीसकलचन्द्रगणिरचित श्री सीमन्धरजिनस्तवन

ब्रह्माण्डमण्डलविबोधविरोचनाय

राजीवलोचनजगत्त्रयलोचनाय ।

सीमन्धरस्तुतिकृते मलमोचनाय

वीरार्हते मम नमो गतशोचनाय ॥१॥ काव्यम् ॥

पुरिसुत्तम जह सयले उत्तममंगंमि उत्तमंगं च ।

तह तुह नमणं धम्मं उत्तममिह उत्तमंगेण ॥२॥

जह लोअणमुक्किट्ठं उट्ठिट्ठं नाह इंदियग्गामे ।

तह तुह मुहालोयण-मुक्किट्ठं दंसणे सव्वे ॥३॥

॥ राग (श्रीराग) गउडी ॥

जय रे भगवति सुधानुकारि

सीमन्धरजिनवदनहिमाचलजाते प्रवचनसुरगङ्गे

सकलचतुर्दिशिपूर्वप्रसङ्गे वह वह मुनिहृदि कृतिरङ्गे ।

नेदाम्बुधिकृतबहुभङ्गे ॥ ४ जय रे. ॥

धम्मारामा भुवि अतिफलिता त्वमेह करुणाभरसारे

सीमन्धरजिनगगनप्रसूता शुभधाराधरवरधारे ॥ ५ जय रे ॥

पञ्चाचारलता अतिपुष्पिता उपशमगजगजरिचिता रे (रचिता रे ?)

जिनवचनातिथितृषितनराणां श्रुतिशदमृतानुकृतपारे ॥ ६ ॥

मदगदकामकर्दमाधौता मिथ्यावागसिशितधारे

मथितापापदावानलतापा कृतसुसी(शि)क्षजनानिधरि ॥ ७ ॥

॥ राग हुसेनी वइराडी ॥

सुधि ओ रे सुधीरीयमहोच्च(?) जय जिनगुणकीर्तनकरणं

तदिदं बहुभवपातकहरणं उत भवजलनिधितरणम् ॥ ८ ॥

शै(सै)व वरा सुधियां धीरमला भुविमुनाणगेहं (?)

ध्यायति या सीमन्धरदेहं सुरनरहतसंदेहम् ॥ ९ ॥

गुणरत्नाङ्कितमनोहरदेहं बहुसु(शु)भलक्षणभूषितदेहं

भु(भ)विजनमङ्गलरोहं सयोगिमुनिवरधे(ध्ये)यं विधेयं(?)

सुरपतिरमणीयेयम् ॥ १० ॥

त्रिभुवनपातकशातककुशलं भुवि जीवितसुविशालं ।
पदसुरमौलिकुसुमसु(शु)चिमालं अर्द्धचन्द्रसमभालम् ॥ ११ ॥

॥ राग मल्हार ॥

भगवती सीमन्धरवाणी मित्राचारमयूरी रे
संश(स)दी(दि) शंसति शिवपथकुशलं दर्शनमङ्गलपूरी रे ॥ १२ भगवती० ॥
सीमन्धरमुखमेरुवासिनी गणिमुखगहनि(न)मटन्ती रे
भविभवकर्मभुजङ्गमसङ्गम - अमृतमास(?)घुटन्ती रे ॥ १३ भग० ॥
त्रिभुवनमोहनकोटकोटिकुलचरणकृते विचरन्ती रे
सुरनरमुनिजनमोदकारिणी कर्णदरीषु रमन्ती रे ॥ १४ भग. ॥
शिवपथकेकारवं धरन्ती गुणकलापभरपूरी रे
सकलसभाजनबोधकारिणी मेघनादे मुखिसूरी(?) रे ॥ १५ ॥

॥ राग मालवा गउडी ॥

नवकनकाम्बुजपदसञ्चारं जनहितकृतावतारं
त्रिभुवनजनशिवपददातारं रागादिकजेतारम् ॥
भज रे सीमन्धरनेतारम् ॥ १६ ॥
प्रातिहार्यरमणीगलहारं त्रिजगतईलतनिवारं
भवपारावारागतपारं भविजनकर्मकुठारम् ॥
इन्द्रसभागुणसुगणविचारं (?) मोहमदनहोतारम् ॥ १७ ॥
दर्शनजिन(निजन ?)गतदुरितविकारं जन्तूपकारविहारं
विहरमानपुरुषोत्तमसारं अनन्तवरविदगारम् ॥ १८ ॥
जन्मादिषु कृतमरुदधिकारं जनतादली(लि)तभवारं
श्रुतमणिकनकरूपप्राकारं पदहरचामरधारं ॥
शुभज(य)शसो विस्तारम् ॥ १९ ॥

॥ राग धोरणी ॥

चेतनचतुरविचार चेति(त)सि चिन्ति(न्त)य सार
सीमन्धरगुणमणिसागरं रे ॥ २० ॥
समवसरणशृङ्गारमशोकतरूणा(णां) विस्तार-
मतिशयकुमुदसुधाकरं रे ॥ २१ ॥

सिंहासनपदकारमुत हरिचमेति (?) चामरं रे
छत्रत्रयतलतारममरामृतसुखकारजगदाधारमुदार-
मुपवर (?) चेतन चेतसी रे ॥ २२ ॥

॥ राग मल्हार ॥

त्रिलोकपूजितपादनलिनं अनन्ततूं(?) बलिनं (देवदेवं)
अर्हतं(न्तं) सीमन्धरसुभगं निरीहनिःसङ्गं प्रणमत हृदि रङ्गम् ॥ २३ ॥
कुङ्कुमवसुतनुमृदुकुन्तलिनं शममरालनलिनं
वार्षिकदानावसरे भविनं सुरतरुकरतलिनं भजत मधुर-गलिनम् ॥ २४ ॥
निर्जितभवकर्मरिपुदलिनं अतिसु(शु)चिसु(शु)भकलिनं
प्रादुरजोगङ्गाश्रुतरङ्गमनशुभ्रं(?)गुलिनं र(अ?)मलीकृतभलिनम् ॥ २५ ॥
स्वस्तिकमङ्गलप्रमुखमङ्गलैरङ्कितपदनलिनं
सकलचन्द्रमुनिसुरतरुफलिनं विनतमुशलहलिनं जिनवपरमतलिनम् ॥ २६ ॥

॥ कलशः राग धन्यासी(श्री) ॥

धीधना हे जना सहृदया वरदया धरत हृदये च परमात्सरूपम् ।
दुर्धार(धरि)कर्मरिपुसङ्गरे विदी(दि)तजितमेदिनं मोहभूषम् ॥ २७ धीधना० ॥
जयसदौकारहीकारनामाङ्कितं तिग्मसंसारवरायभारम् (?)
बोधितानेकनरामहरिभूधरा देवराजादिचेतावतारम् ॥ २८ ॥
कम्बुवरकन्धरं नरगन्धसिन्धुरं वदनवासन्तिकागन्धधारम् ।
हीरविजयादरं सकलसीमन्धरं विहरमानादिमानन्दकारम् ॥ २९ ॥

॥ इति श्रीसीमन्धरजिनस्तवनं समाप्तम् ॥

३

श्रीयशोविजयवाचकविरचित नाभेयजिनस्तवन

श्रीनाभेय(याय) नमः ॥

श्रीविमलचलमण्डण गतदूषण ए
त्रिभुवनपावन देव जय जय विश्वपते ! ॥
नाभितनय नयसुन्दर(र) गुणमन्दिर ए
सुरनरनिर्मितसेव जय० ॥ १ ॥

आदितीर्थसन्दर्शन शुचिदर्शन ए
 प्रकटितशिवकैलाश जय० ॥
 युगलाधर्मनिवारक भवतारक ए
 भववारक भवनाश जय० ॥ २ ॥
 केवलकमलनायक सुखदायक ए
 स्मरसायकहररूप जय० ॥
 अङ्गलगितसमसाधन गतिबाधन ए
 स्थगितमहाभवकूप जय० ॥ ३ ॥
 क्रोधकंसगरुडासन वृषभासन ए
 वृषलञ्छन जिनचन्द्र जय० ॥
 अविकलकरुणासागर नतनागर ए
 दुरितविनाशवितन्द्र जय० ॥ ४ ॥
 मायापञ्जरभञ्जन जनरञ्जन ए
 सहजनिरञ्जनमुद्र जय० ॥
 कर्मजालशतशातन हतयातन ए
 शोभासिन्धु-समुद्र जय० ॥ ५ ॥
 इन्द्रैर्युगमहितक्रम बहुविक्रम ए
 गुणसंक्रम गुणपात्र जय० ॥
 मोदितसकलसभाजन गुणभाजन ए
 सकलतीर्थमयगात्र जय० ॥ ६ ॥
 विजितमोहभटसंगर शुचिसंगर ए
 भङ्गरहित हितशील जय० ॥
 सुललितसिद्धिवधूवर वरसंवर ए
 प्रोल्लसदतिशयलील जय० ॥ ७ ॥
 लीलालब्धि(ब्धि?)महोदय सुमहोदय ए
 मोदय मामपि देव जय० ॥
 कुरु वासं दिशदे मम धृतसंवर ए
 मनसि निरन्तरमेव जय० ॥ ८ ॥

इत्थं श्री नाभिसूनुर्विमलगिरिशिरःस्फारशृङ्गारमूर्ति-
मूर्तिः(र्तः ?) पुण्यैकराशिस्त्रिभुवनजनि(न?)तानन्दकन्दायमानः ।
नूतः पूताशय श्री (यः श्री?) नयविजयगुरुत्तंसशिष्येण दत्ताद्
भव्यानां विश्वभर्ता स जयनययशः पुण्यकल्याणलीलाम् ॥ १ ॥